

Камила Лекберг - „Прокобата“

Най-ярко си спомняше парфюма ѝ. Онзи, дето тя държеше в банята. Шишенце с лилав отблясък и сладък, тежък аромат. Вече зрял мъж, веднъж влезе в парфюмериен магазин, решен непременно да го открие. Позасмя се, когато прочете името му: „Poison“ – „Отрова“. Обикновено тя пръсваше малко от течността върху китките си и после я разнасяше по шията си, а ако е с рокля – и по глезените. Гледката го очароваше: крехките ѝ слаби-слаби китки грациозно се отъркваха една в друга. Благоуханието се разнасяше в цялата стая. Той тъгуваше по мига, когато усещаше аромата съвсем близо до себе си и тя се навеждаше да го целуне. Винаги по устата. Винаги толкова леко, че понякога той се питаше дали целувката е била реална, или просто сън.

– Грижи се за сестра си – заръчваше му тя винаги преди да излезе от стаята с елегантната си походка: сякаш не стъпва, а лети.

Години по-късно той не можеше да си спомни дали ѝ отговаряше, или само кимваше в знак на съгласие.

Пролетното слънце огряваше полицейското управление в Танумсхеде и безмилостно изкарваше на показ мръсотията по прозорците. Пепелявият оттенък на зимата се бе наслоил като ципа върху стъклата и Патрик имаше чувството, че същата тази ципа е обвила и него. Тази зима се случи много сурова. Животът с дете се оказа много по-забавен, но и много по-изморителен, отколкото си го бе представял. И макар че нещата с Мая вървяха по-гладко, отколкото в началото, Ерика продължаваше да се чувства некомфортно в ролята си на неработеща мама. Тази мисъл измъчваше Патрик всяка секунда и минута, която прекарваше в управлението. А и случилото се с Ана утежняваше допълнително бремето върху плещите им.

Почукване на вратата прекъсна мрачните му размисли.

– Патрик, пристигна сигнал за автомобилна катастрофа. Единично пътнотранспортно произшествие на пътя за Санес.

– Добре – кимна Патрик и стана. – Я кажи, днес ли започва работа момичето на мястото на Ернст? Хана Крюсе, нали?

– Да, но още няма осем.

– Тогава ще взема Мартин. Иначе смятах да я поразведа насам-натам с колата, докато влезе в час.

– Съчувствам ѝ.

– Защото ще пътува с мен ли? – попита Патрик и я стрелна с престорено ядосан поглед.

– Естествено – отвърна Аника. – Нали те знам как шофираш... Ако обаче говорим сериозно, най-трудно ще ѝ бъде с Мелберг.

– След като прегледах автобиографията на Хана, смятам, че няма по-подходящ кандидат да се справи с него. Съдейки по професионалния ѝ опит и отзивите за постиженията ѝ, трябва да е мъжко момиче.

– Възниква единствено въпросът защо в такъв случай кандидатства за работа в Танумсхеде...

– Да, права си – съгласи се Патрик, докато си обличаше якето. – Направо я попитай защо се унижава дотам, да се забута в безперспективен участък като нашия, където ще работи с пълни аматьори...

Патрик смигна на Аника, а тя леко го тупна по рамото.

– Стига, де, знаеш, че не исках да кажа това.

– Знам, само те дразня... Впрочем имаш ли някаква информация какво да очакваме на местопроизшествието? Ранени? Загинали?

– Според очевидеца, подал сигнала, в колата имало само един човек. Мъртъв.

– Да му се не види! Ще взема Мартин и отиваме да проверим. Едва ли ще се бавим. Докато ни няма, разведи Хана из участъка.

В същия миг от рецепцията долетя женски глас:

– Ехо, има ли някой?

– Сигурно е тя – предположи Аника и тръгна към вратата.

Патрик, който изгаряше от любопитство да види новото женско попълнение в екипа, я последва.

Новата колежка го изненада. Сам не знаеше какво бе очаквал, но вероятно някоя... поедра. И не толкова сладникава... и руса. Жената протегна ръка първо на Патрик, после на Аника и се представи:

– Казвам се Хана Крюсе и днес започвам работа тук.

Поне гласът оправда очакванията му в по-голяма степен: дълбок, категоричен. Ръкостискането показваше, че спортува усилено. Патрик се принуди да коригира първото си впечатление.

– Аз съм Патрик Хедстрьом, а това е Аника Янсон, гръбнакът на този участък.

Хана се усмихна.

– Самотен стожер на женското начало в работна среда, изцяло доминирана от мъже, доколкото разбрах. Поне досега.

– Да си призная, много се зарадвах, когато разбрах, че се задава подкрепление в борбата с тестостеронната хегемония в участъка.

– Момичета, по-късно ще имате възможност да се опознаете – прекъсна ги Патрик. – Хана, току-що получихме информация за пътнотранспортно произшествие с летален изход. Ако нямаш нищо против, възнамерявах да те взема със себе си. Ще започнеш първия си работен ден с подобаваща доза адреналин.

– Става – съгласи се Хана. – Може ли само да си оставя някъде пътната чанта?

– Ще я сложа в кабинета ти – отзова се Аника. – А после, като се върнете, ще те запозная с обстановката.

– Благодаря – кимна Хана и забърза след Патрик, който вече излизаше през вратата.

– Е, как се чувстваш? – попита той, след като се качиха в колата и поеха към Санес.

– Добре, благодаря, но първият ден на нова работа винаги е напрегнат.

– Ако се съди по сивито ти, не си се задържала дълго на едно място – отбеляза Патрик.

– Да, исках да натрупам колкото е възможно повече опит – отвърна Хана, докато гледаше любопитно през прозореца. – Да разбере как стоят нещата в различни шведски градове, в управления с различен капацитет и така нататък. Интересува ме всичко, което би разширило професионалните ми хоризонти.

– Но защо? Каква е крайната цел?

Хана се усмихна едновременно дружелюбно и решително.

– Ръководен пост, разбира се. В някое от големите полицейски управления. Затова посещавам всевъзможни курсове, обогатявам познанията си и работя, без да се пестя.

– Звучи ми като рецепта за сигурен успех – усмихна се Патрик, но мощната вълна от амбиции, която го заля, предизвика известно неудоволствие у него. Не беше свикнал да общува с такива хора.

– Дано си прав – каза Хана, докато продължаваше да изучава околния пейзаж. – А ти? От колко време работиш в Танумсхеде?

Патрик установи не без яд, че произнесе отговора си малко сконфузено:

– Ами... всъщност откакто завърших Полицейската академия.

– Ау, никога не бих издържала. Явно атмосферата в участъка ти харесва. Настройвам се оптимистично...

Тя се засмя и го погледна.

– И така може да се разтълкува. Но за да се чувствам добре, роля играят и навикът, и удобството от познаването. Тук съм израснал и познавам мястото като петте си пръста... Макар че вече не живея в Танумсхеде, а във Фелбака.

– Вярно! Разбрах, че си женен за Ерика Фалк! Обожавам книгите ѝ! По-точно криминалните, защото ако трябва да съм честна, не съм чела биографиите...

– Това не е повод за притеснение. Съдейки по продажбите, половин Швеция явно е прочела последната ѝ кримка, но повечето дори не знаят, че Ерика е автор на пет биографии на изтъкнати шведски писателки. Най-добре се продаде книгата за живота на Карин Бойе. Доколкото си спомням, в цели две хиляди екземпляра...

Между другото, още не сме женени. Но вдигаме сватба в навечерието на Петдесетница!

– Честито! Сигурно ще стане страхотно – точно преди празника!

– Да се надяваме...

Но правичката да си кажа, в момента ми иде да избягам в Лас Вегас и да се отърва от цялата какофония. Не съм и допуснал, че организацията на една сватба включва толкова приготовления.

– Представям си... – засмя се Хана от сърце.

– В документите видях, че и ти си семейна. Вие правихте ли пишна църковна сватба?

Над лицето на Хана се спусна тъмна сянка. Тя бързо отвърна поглед и промърмори едва доловимо:

– Не сме се женили в църква, а в гражданското. Но друг път ще говорим на тази тема. Май пристигнахме.

В канавката видяха катастрофиралия автомобил. Двама пожарникари се опитваха да пробият покрива, но без да бързат. След като надникна в купето, Патрик разбра причината за спокойствието им.

Срещата неслучайно се провеждаше в дома му, а не в сградата на местната администрация. След интензивни ремонтни работи, продължили няколко месеца, в момента къщата – или „Перлата“, както той често я наричаше – бе готова да събира овации.

Понеже беше една от най-старите и големи къщи в курортното градче Гребестада, бившите собственици склониха да я продадат едва след дълги увещания, но после продължиха да се жалват, че имотът е „семейна реликва, която се предава от поколение на поколение“.

С покачване на предлаганата от него цена обаче жалването премина в тихо мънкане и накрая се преобрази в бодро ръмжене. Безнадеждните идиоти изобщо не разбраха, че той им предложи много по-малка сума, отколкото бе склонен да плати за къщата. Явно не се бяха занимавали с продажби и не можеха да оценят стойността на имуществото си като човек, поживял в Стокхолм и опознал законите на имотния пазар. След като изповядаха сделката, той, без да му мигне окото, вложи още два милиона в ремонтни дейности и в момента гордо показваше крайния резултат на другите общински служители.

– Това стълбище сме го поръчали от Англия. Вписва се идеално в духа, типичен за времето, когато е била строена къщата. Удоволствието ни излезе скъпо, но когато човек държи на качеството, трябва да бъде щедър. Непрекъснато се съветвахме с музея в Бухюслен, за да не накърним автентичния интериор на къщата. Дватама с Вивека винаги сме държали на традициите. Впрочем тук имаме няколко екземпляра от миналия брой на „Жилище“, където резултатът от усилията ни бе подробно документиран. Фотографът сподели, че за пръв път вижда толкова естетическа издържана реставрация. На тръгване си взе по един брой, за да ги разгледа на спокойствие. Май тук му е мястото да обясня, че „Жилище“ е издание, което публикува

снимки само от специално подбрани къщи, за разлика от „Красиви домове“, на чиито страници лъсват жилищата на всякакво простолюдие.

Той се позасмя, за да покаже колко абсурдна намира мисълта домът му да се появи в подобно списание.

– Предлагам се поседнем и да се захващаме за работа!

Ерлинг В. Лашон посочи голямата маса, където вече бяха подредени чаши за кафе. Докато той развеждаше колегите си из къщата, съпругата му дискретно се бе погрижила за почерпката. В момента тя стоеше мълчалива до масата и чакаше всички да седнат. Ерлинг ѝ кимна признателно. Милата Вивека! Бе истинско съкровище. Знаеше си мястото и се държеше като безупречна домакиня. Наистина не владееше изкуството да поддържа разговор и през по-голямата част от времето само слушаше, ала Ерлинг предпочиташе жена, която умее да мълчи, отколкото такава, която плещи глупости за щяло и нещяло, както обичаше да се изразява.

– Е, какво мислите за крайъгълния камък, пред който сме изправени днес?

Всички се бяха настанили и Вивека започна да налива кафе в изящните бели чашки.

– Моето мнение го знаеш – отвърна Уно Бруршон и пусна четири бучки захар в кафето си.

Ерлинг го изгледа с отвращение. Не разбираше мъже, които се отнасят немарливо към тялото и здравето си. Самият той всяка сутрин пробягваше десет километра и преди няколко седмици дори започна да вдига тежести. Последното го бе споделил само с Вивека.

– По този въпрос няма съмнение – увери го Ерлинг малко по-остро, отколкото възнамеряваше. – Но ти вече получи възможност да изкажеш възраженията си и след като мнозинството взе решение, смятам, че е по-разумно да бъдем единни и да подпомогнем дружно успеха на инициативата. Безсмислено е да продължаваме да спорим. Телевизионният екип пристига днес и – както вече неведнъж съм казвал – лично аз мисля, че това е най-доброто, което може да се случи в града ни. Погледнете само колко напред дръпнаха градчетата, където се проведоха предишните сезони. Омол беше донякъде известен заради филма на Мудисон, но риалити предаването му спечели несравнимо по-голяма популярност. А преди да заснемат сезона в Тьоревуда, никой не знаеше, че такъв град съществува на картата. Сега зрителите ще гледат същото предаване от Танумсхеде! Каква уникална възможност да покажем нашето малко кътче от Швеция в най-добрата му светлина!

– В най-добрата му светлина – презрително изсумтя Уно. – Пиянски запои, секс и празноглави кифли – така ли искаш хората да запомнят града ни?

– Аз също смятам, че ще бъде адски забавно! – въодушевено отбеляза Гунила Шелин с пискливия си глас и запърха кокетно с мигли към Ерлинг.

Тя си падаше по него и дори може да се каже, че беше влюбена, макар никога да не би си признала. За Ерлинг въздействието му върху нея не беше тайна и той не се свенеше да използва чара си, за да спечели гласа ѝ при гласуването на проекти, които иска да прокара.

– Вслушайте се в мнението на Гунила! Ето така трябва да приветстваме предстоящото събитие! Очаква ни вълнуващо приключение – възможност, която следва да приемем с благодарност!

Ерлинг използваше онези честоти от гласа си, които събуждаха ентузиазъм в слушателите. Докато оглавяваше един от застрахователните гиганти в страната, тези честоти му носеха големи дивиденди. Умението му да владее до съвършенство гласа си приковаваше вниманието на персонал и началство върху думите му. Споменът за годините, когато работеше в силно динамична среда, винаги го натъжаваше малко. Но добре, че се оттегли навреме. Взе си полагаемото възнаграждение и се сбoguва с

компанията, преди журналистическата хайка да надуши кървавата следа и да подгони клетите му колеги като плячка, която трябва да бъде повалена и разкъсана на парчета. Ерлинг трудно се реши да се пенсионира преждевременно след инфаркта, ала това решение се оказа най-правилното в живота му.

– Заповядайте, вземете си – той посочи чинията, пълна с кифлички от многолистно тесто и канелени рулца. – Съвсем пресни са.

Всички послушно се пресегнаха да си вземат. Само той се въздържа. Фактът, че въпреки здравословния хранителен и двигателен режим, който спазваше от младини, получи инфаркт, само още повече засили мотивацията му да се сбoguва с малкото си останали вредни навици.

– Телевизионната компания ще поеме ли разходите по обезщетенията за евентуални материални вреди? Чух, че по време на предаването в Тьоревуда са постъпили десетки жалби от възмутени граждани.

Ерлинг изсумтя изнервен към задалия въпроса. Младият главен счетоводител имаше навика да се занимава с дреболии, вместо да гледа по-мощно или „the big picture“, както казваше Ерлинг. Впрочем какво ли разбираше този младок от финанси? Навярно едва трийсетинагодишен, той никога не бе работил със суми, каквито Ерлинг бе обработвал за ден през добрите години на застрахователната компания. Ерлинг определено нямаше търпението да се разправя с невръстни сметководителчета. Обърна се към младока на име Ерик Болин и като натъртваше всяка своя дума, обясни:

– В момента този въпрос не стои на дневен ред. На фона на увеличени приток на туристи, който се очаква, няколко счупени прозореца едва ли са причина за сериозно безпокойство. Освен това очаквам служителите на реда да оправдаят заплатите си и да държат положението под контрол.

Той спря погледа си за няколко секунди върху всеки от присъстващите – изпробвана техника, доказала неведнъж ефективността си. Действаше и сега. Административните служители сведоха глава и натикаха възраженията си дълбоко в себе си, където впрочем им беше мястото. Всеки от присъстващите бе получил възможност да изкаже мнението си, но вече бяха гласували решението и днес се очакваше телевизионните бусове с участниците да пристигнат в Танумсхеде.